

לקוּטִים וספורים נפלאים

בהר בחוקותי

"ושבתה הארץ שבת לה" (כה, ב)

מעשה בגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, מייסד וראש ישיבת פונובז', שביקר בשנת השמיטה בקיבוץ "חפץ חיים" השומר על השמיטה כהלכתה. מרוב התרגשות ומתוך חיבת מצווה עמוקה, גחן הרב על האדמה, נשק לה ולחש בשמחה: "גוט שבת! גוט שבת!" (שבת שלום! שבת שלום!).

הוא פנה אל האדמה הקדושה השוכנת בשנת השמיטה, ובעונג רב על קיום המצווה היה לוחש והולך: "גוט שבת, גוט שבת".

"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית" (כה, ב)

ניתן לבאר טעם עמוק למצוות השמיטה, הקדוש ברוך הוא ציווה על האדם להתנהג שנה אחת כעני ולהפקיר את כל רכושו, כדי שהעשיר ירגיש בנפשו את טעמו של העוני.

הרי העשיר, רק שנה אחת הפקיר את שדהו ומיד הוא נתקף דאגה ושואל: "מה נאכל?" מכאן עליו ללמוד ולהבין את מצבו של העני, שזוהי שאלתו הקבועה בכל יום ויום: מה נאכל? ומתוך כך ידע לרחם עליו באמת. מסופר על הגאון מלאדז' (ועל עוד צדיקים) שיצא פעם לאסוף כספים עבור עני הגווע ברעב ובקור. היה זה יום חורף קר מאוד, והרב הגיע אל ביתו של אחד מעשירי העיר.

*** הקדוש ברוך הוא ***

*** בית המקדש - רבי שמעון בן יוחאי ***

הקדוש ברוך הוא הוא "לא נודע". אי אפשר להבין ואי אפשר להרגיש את מציאותו האינוסופית. אבל הקדוש ברוך הוא נתן לנו כלי, שבאמצעותו נוכל להתחבר אל ה"לא נודע": בית המקדש.

בית המקדש היה מקום גשמי לכאורה, אבל הוא היה גם מקום של חבור לאין סוף. אנשים היו מגיעים לבית המקדש, מתחברים ומתרחקים עם בוראם, מקריבים קרבנות ומתנתקים מהלך החשיבה התפוס בעצמם ובשלטונם.

זו המטרה של בית המקדש: לחבר אותנו לאין סוף, הנמצא דווקא במקום שבו איננו מצליחים להבין בשכל האנושי.

כשפתחו לו את הדלת, ביקשו ממנו להיכנס פנימה אל הבית המחומם, אך הרב סירב ואמר: "איני צריך, אמתין כאן בחוץ".

בעל הבית, שראה את הרב עומד בקור המקפיא, יצא אליו ושוב הפציר בו: "כבוד הרב, אנא היכנס אל ביתי!" אך הרב עמד בסירובו בטענה שאינו רוצה להפריע.

העשיר שאל בתמיהה: "למה זכיתי שהרב יבוא אלי?" הרב החל להסביר לו לאט ובעדינות על מצבו של אותו עני שאין לו עצים לחימום ואין לו במה להחיות את נפשו. בשלב מסוים, העשיר כבר לא היה מסוגל לעמוד בדלת הפתוחה מרוב הקור שחדר פנימה, ופנה לרב ואמר: "אני חייב להיכנס פנימה, איני מסוגל לעמוד עוד בקור הזה!"

נענה הרב ואמר לו: "עכשיו אתה מבין? אתה אינך מסוגל לעמוד דקות אחדות בקור, אך העני הזה מרגיש כך לאורך כל החורף! האם הוא מסוגל?" העשיר הבין מיד את הרמז, ופתח את ידו וליבו ונתן תרומה הגונה וביד רחבה.

"וכי תאמרו מה נאכל"

(כה, ב)

החפץ חיים זצ"ל היה אומר, בני אדם רואים ניסים, חווים ניסים

ונהנים מהם, אך לעיתים הם בוחרים להתעלם מהם ואף לתמוה בחרדה: "מה יהיה?" זוהי פגיעה ישירה במידת הביטחון. הוא הסביר זאת על פי הכפל בפסוק: "ברוך הגבר אשר יבטח בה" והיה ה' מבטחו", באמצעות משל נוקב: איכר אחד עמל קשות בשדהו, ולאחר הקציר מילא שק תבואה כבד וסל ירקות כדי למכרם בעיר. המשא היה כבד מנשוא, והזיעה ניגרה ממנו בדרכו הארוכה.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

הנחתת באופן שהעני אינו יודע ממי קיבל והנותן אינו יודע למי נתן, כדי למנוע בושה מהמקבל.

אחד מחשובי קהילת קופנהגן עמד לערוך בר מצווה לבנו, אך מצבו הכלכלי היה דחוק ביותר. לא היה לו כסף לקניית תפילין, ואף לא לביגוד מינימלי או לסעודת מצווה. הדבר נודע לידידו, רבי יעקב משה כהן.

במשך כמה ימים הסתובב רבי יעקב חסר אונים ושקוע במחשבות: איך יוכל לעזור לידידו מבלי לביישו? הרי קופנהגן היא קהילה קטנה, ואם יניח כסף בפתח הבית כ"מתן בסתר", מיד יבין בעל הבית מי שלח את העזרה.

לאחר מחשבה מצא רעיון גאוני, הוא בירר מי שימש כסנדק וכמוהל בברית המילה של הילד לפני שלוש עשרה שנה, וגילה כי חמיו שלו היה המוהל. הוא פנה לחמיו וביקש ממנו לגשת אל אבי הבן ולומר לו כך: יש לי הכרת הטוב גדולה כלפיך על שכיבדת אותי לשמש כמוהל בבן לפני שלוש עשרה שנה. ברצוני להקל על מצפוני ולפרוע את 'חוב' הכרת הטוב שאני חב לך. דע לך, שישנו מנהג עתיק לפיו המוהל הוא זה שנושא בהוצאות בר המצווה של הילד אותו מל.

בדרך זו, קיבל האב את הסיוע הנחוץ לו בכבוד ובתחושה שזוהי זכות של המוהל, מבלי לחוש שמץ של אי נעימות או נזקקות.

אבל אז הגיעו זמנים אחרים, ואנשים התחילו לראות את בית המקדש כמציאות בפני עצמה. לא עוד כלי להתחבר לאין סוף, אלא מקום שנותן לי השראה וחבור.

בשלב מסים התחילו האנשים לראות בו כסף הכל מקום למלוי המשאלות האישיות, או חמור מכך - מקום שאפשר להרויח בו מעמד, כסף, כבוד, קשרים ויחסי צבור טובים.

מפחיד לומר זאת, אבל במקום שבית המקדש יבנה את הבאים אליו, הפכו אותו האנשים לכלי שמחריב אותם, מנתק אותם מהאין סוף וגורם להם להתרבו עוד יותר בעצמם, בשכל האנושי ובכרצונות האנושיים שלהם.

אם זו צורת החשיבה, אם המטרה בחיים שלי היא שאני אבין, ושהכל יסתדר לפי איך שאני רוצה - מכאן הדרך קצרה לשנאת חנם ולמריבות עם מי שמתנגד לשכל שלי. אמר הקדוש ברוך הוא: לא בשביל זה נתתי לכם את בית המקדש! אם אתם לוקחים אותו בצורה הזו - אשפך חמתי על עצים ואבנים! לא חלילה אתנתק מכם, אבל אקח מכם את המקום הגשמי והמוכן בשכל, ומעתה ואילך, באלפים השנים הבאות, תתחברו אלי ממקום של "לא נודע", ממקום של געגוע, ממקום של כמיהה להתחבר לאין סוף. אומר השפת אמת: במדה מסימת, החבור שלנו היום, ממקום של חסר, געגוע, ריק ואי-הבנה, גבוה יותר מהחבור שהיה להם אז, כשהיה מה לממש והיתה דרך להבין איך זה עובד.

חלפו כמה עשרות שנים מאז, ולעולם הזה הגיעה נשמתו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי.

הזהר הקדוש אומר, שביום שנפטר רבי שמעון בר יוחאי - "ויסכרו מעינות תהום", כמו בסיום המבול.

הדגל מחנה אפרים שואל: לא מצאנו פסוק מתאים יותר לסכם את חיו של רבי שמעון, מאשר פסוק שמדבר על דור המבול שהחריב את העולם?

לפתע עברה לידו עגלה, האיכר פנה לעגלון וביקש להניח את שק התבואה הכבד על העגלה כדי להקל על עצמו.

העגלון הסכים, והאיכר הניח את השק, אך המשיך ללכת לצד העגלה כשהוא נושא על כתפו את סל הירקות הקטן. תמה העגלון ושאל: "פלא עליך! אם הסכמתי שתוביל על עגלתי את השק הכבד, כלום יעלה על הדעת שאקפיד על סל הירקות הקל? הרי העגלה נושאת את הכל!"

והנמשל: פעמים רבות אנו פוגשים אנשים המתאמצים מעבר לכוחם ומשקיעים "השתדלות" מוגזמת ומיותרת כדי להשיג רווח מידי.

אם נשאל אותם, "האם אתם מתכוונים לעמול כך בפרך כל חייכם?" יענו: "חלילה, כך נתמוטט".

וכשנשאל: "אם כן, כיצד תתפרנסו בעתיד?" הם ישיבו מיד בביטחון: "אנו בוטחים בבורא שיעזור לנו".

זוהי התשובה המופלאה, אך המעשים סותרים אותה. אם האדם בוטח בבורא שיכלכל אותו בעשרות השנים הבאות, מדוע הוא חושב שקצרה ידו של הקדוש ברוך הוא מלפרנסו ברגע זה ממש? קל לו לאדם לבטוח בעתיד הערטילאי, אך קשה לו לבטוח בהווה הממשי.

על כך אומר הכתוב: "השלך על ה' יהבך" - הרי בלאו הכי אתה מניח את

"השק הכבד" של העתיד על עגלתו של הבורא, אם כן דע ש"הוא יכלכלך" גם עכשיו.

וזוהו פירוש הפסוק: "ברוך הגבר אשר יבטח בה'" לעתיד, "והיה ה' מבטחו" גם בהווה הממשי.

"והחזקת בו... וחי עמך" (כה, לה)

אל תניח שירד ויפול ויהיה קשה להקימו, אלא חזקה משעת מוטת היד. למה זה דומה? למשא שעל החמור, עודו על החמור אחד תופס בו ומעמידו, נפל לארץ חמישה אין מעמידין אותו. (רש"י)

הרמב"ם מונה שמונה מעלות בצדקה זו למעלה מזו, כאשר אחת המעלות הגבוהות ביותר היא צדקה

לע"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

אדם זה מצטער כעת כפליים: הוא איבד את עולמו הבא בחילול השבת, ולא הרוויח דבר בעולם הזה. והנמשל הוא, שגם אם נדמה לאדם שהשטר אינו מזויף, במציאות הוא יפסיד בדרכים אחרות את כל מה שהשיג על ידי חילול שבת.

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם" (כו, ג)

ברש"י: "יכול זה קיום המצות כשהוא אומר ואת מצותי תשמרו הרי קיום המצות אמור הא מה אני מקיים אם בחקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה".

מובא ב"ציוני תורה", הנה, יודעים אנו שיש מצוות 'ידיעת התורה' ויש 'יגיעת התורה'. במבט שטחי נראה שיגיעת התורה היא האמצעי להגיע אל המטרה של "ידיעת התורה".

אמנם אם נתבונן קצת ניווכח שההיפך הוא הנכון; הנה זה ברור שבשביל לידע את המעשה אשר יעשון, בזה חובת הלימוד היא לשם ידיעה, וידיעה לשם עשיה.

אבל עיקר החיוב של "לימוד התורה" הוא כאמצעי והיכי תמצוי להגיע ל"יגיעת התורה", והעיקר הוא הדרך של היגיעה והעמל ולא התוצאה של ידיעת התורה.

משל למה הדבר דומה: לאחד שציווהו הרופאים שחייב לילך למען בריאותו כמחצית השעה

אומר ה'דגל': הִזְהָר הַקָּדוֹשׁ מְגַלֵּה לָנוּ סוּד אֲדִיר. אוֹתָם אוֹרוֹת שִׁירְדוּ לְעוֹלָם בְּתַקוּפַת דּוֹר הַמְּבוֹל - אוֹתָם אוֹרוֹת יָרְדוּ גַם לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי.

דּוֹר הַמְּבוֹל הַתְּמוֹדֵד עִם רְצוֹנוֹת הַמְּנַגְּדִים לְרִצּוֹן הַשֵּׁם. הִיָּה לָהֶם קֶשֶׁה לְהִתְגַּבֵּר, וְהַשְׁכָּל הָאֲנוּשִׁי רָצָה וְהַבִּין אַחֲרָת. גַּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי הַתְּמוֹדֵד עִם מַצְבִּים שֶׁל חֹסֶר הַבְּנָה, עִם יוֹשִׁיבָה שֶׁל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים בְּמַעְרָה חֲשׂוּכָה. הִיָּה לוֹ חֲמוּץ.

אָבֵל בְּעוֹד דּוֹר הַמְּבוֹל הִתְעַקֵּשׁ לְהַבִּין וּלְשַׁלֵּט וְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, רַבִּי שְׁמַעוֹן הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹתָן מְצוּקוֹת וּבְאוֹתוֹ חֹסֶר הַבְּנָה, וְהוֹרִיד לְעוֹלָם אֶת הָאוֹר הָאֲדִיר שֶׁל תּוֹרַת הַסּוּד.

זֶה מָה שֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן מְלַמֵּד אֶת כָּל אֶחָד מֵאַתְנָּה: אֵתָּה מִתְמוֹדֵד עִם קִשְׁיִים? יֵשׁ לָךְ מַצְבִּים שֶׁבָּהֶם אֵתָּה מִתְקַשֶּׁה לְהַבִּין אֶת הַהִגְיוֹן הָאֲלֹהִי? קוֹרָה שֶׁחֶבֶר מְרַגֵּז אוֹתָךְ וּמִתְנַהֵג הַפּוֹךְ מִהַצּוּרָה שֶׁאַתָּה מִבִּין שֶׁהוּא אָמור לְנֶהֱגֶה? כָּעֵת יֵשׁ לָךְ הִזְדַּמְנוּת: אוֹ לְהַחְרִיב אֶת עֲצֻמָּךְ וְאֶת כָּל הַסְּבִיבָה שֶׁלָּךְ, בְּנִסְיוֹן לְשַׁמֵּר וּלְהִתְעַקֵּשׁ עַל הַהַבְּנָה שֶׁלָּךְ, אוֹ לְסַמֵּךְ עַל דְּרָךְ הַהִתְמוֹדוּת שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן "בְּשַׁעַת הַדַּחֲק". לְהִתְחַבֵּר לְנִקְדָּה שְׁגִלִיתִי, שְׁדוּקָא הַמַּעְרוֹת וְהַקִּשְׁיִים - שֵׁם קְנִיַת הוֹדָה וְהַדְרָה. לְהָאִיר אֶת הָעוֹלָם, אֶת עֲצֻמָּךְ וְאֶת הַקְּרוֹבִים אֵלֶיךָ בְּאוֹר עֲצוֹם שֶׁל חֲבוּר לִשְׁם.

מֵאֲזֻז עַד הַיּוֹם נֹתֵר לָנוּ הַר מִירוֹן, הַצִּיּוֹן שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, כְּמָקוֹם שֶׁל הַתְּחַבְּרוּת לְבוּרָא. כְּמוֹ שֶׁהִזְהָר הַקָּדוֹשׁ: אוֹמֵר, שְׁעֲלִיָּה לְמִירוֹן הִיא מַעֲיֵן עֲלֶיָּה לְרַגֵּל לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ: "מֵאֵן פָּנֵי הָאֲדוֹן הַשֵּׁם, דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן".

בכל יום, חוק ולא יעבור. אותו אחד קיים את מצוות הרופאים נאמנה, ובכל יום צעד מביתו עד לעיר הסמוכה, מהלך של מחצית השעה. באחד הימים פגשו ידידו כשהוא יוצא מביתו ופונה ללכת לעבר העיר הסמוכה, ולשאלת ידידו לאן פניו מועדות, השיב: הנני מתכוון לצעוד כעת לעבר העיר הסמוכה.

פנה ידידו בשמחה ואמר: הנה אנוכי יוצא כעת ברכבי לעבר העיר הסמוכה, בוא תעלה לרכב ואקחך

למדנו ששיא העזרה לזולת הוא לסייע לו לעמוד על רגליו בכוחות עצמו ולא להפוך אותו לתלוי בחסדי אחרים. מרגלא בפומיה של הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל: "כל דבר שאני מסוגל לעשות בכוחות עצמי, לא אבקש בשום פנים מאף אחד שיעשה במקומי!"

מעשה שאירע בעת זקנותו: אחד מנכדיו רצה להקל על סבו, והביא עד למיטתו נטלה עם מים וקערה לנטילת ידיים לסעודה. למרות זאת, הרב לא הסכים ליטול את ידיו במיטה, אלא קם במאמץ וניגש ליטול את ידיו כדרכו. התפלא הנכד ושאל: "מאי כולא האי?" (מדוע כל כך להחמיר?), הרי המים כבר כאן ליד המיטה?

הסביר לו הרב בפיקחותו: "אם אטול את ידי עכשיו כשהבאת לי את המים, אתה עלול להביא לי אותם גם בפעם הבאה, ובכך ארגיל את עצמי להיעזר באחרים. לא כן כשתראה שטרחתך הייתה ללא תועלת - אז תבין שבכוחי לעשות זאת לבד ולא תטריח את עצמך שוב." (וזאת ליהודה)

"ואת תשמורו" (כו, ב)

המשנה במסכת שבת (דף כט:): מונה את הטעמים שבגללם אדם מכבה את הנר בשבת וכותבת: "כחס על הנר, כחס על הפתילה, כחס על השמן".

הגאון מוילנא עומד על דקדוק לשוני מעניין: מדוע כתבה המשנה "כחס" באות כ' ולא "החס" באות ה'?

הוא מסביר שהמכבה את הנר טועה בדמיונו. נדמה

לו שהוא חוסך כסף, נדמה לו שבחילול השבת הוא ירוויח דבר מה, אך האמת היא שבחשבון שמיים יתברר לו שכל מחשבותיו היו דמיון בעלמא ולא חסך מאומה, לכן השתמשה המשנה ב"כף הדמיון".

הדבר דומה לאדם שהלך ברחוב בשבת קודש והבחין בשטר כסף גדול של מטבע זר.

הוא לא עמד בניסיון, הרים את השטר וחילל שבת. לאחר השבת, כשפנה לחלפן הכספים, התברר לו שמדובר בשטר מזויף.

לעי"נ

מ"ה קדושי מירון
י"ח אייר תשפ"א

אמר רבי צבי בדבריו יסוד עמוק: עיקר המעלה היא היגיעה והעמל להשגת המדרגה, ודווקא מי שעמל יכול להורות את הדרך לאחרים, שכן "שתהיו עמלים בתורה" היא הדרישה המרכזית המופיעה בפרשתנו.

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם" (כו, ג)

מסופר על מרן החפץ חיים וצוק"ל, שכידוע חי במאור בדחקות כל ימי חייו.

פעם הגיע תלמידו רבי אלחנן וסרמן זצ"ל אל ביתו, וביקש להשאיל ממנו ספר אחד שהיה צריך ללימודיו ונודע לו שלחפץ חיים יש את אותו הספר.

אמר לו החפץ חיים: אכן יש אצלי אותו הספר, ובשמחה רבה אשאיל לך אותו, אבל תדע שאני מתחרט על שקניתי אותו, שכן אם לא הייתי קונה אותו, הייתי יכול ללמוד עוד כמה שעות בתורה הקדושה. כמה חבל שקניתי אותו, הרי רואה אני כעת שיכולתי לשאול את הספר בעת הצורך מאנשים אחרים.

בשעתו ערכתי החשבון כמה מעות עולה זה הספר, עשרים זלאטות, הייתה לו לחפץ חיים חנות סדקית קטנה שניהלו הוא ואשתו לפרנסתם, והיו מחזיקים את החנות פתוחה לפי צורך המעות שנצרכו בכל יום, ובאותו יום, כדי להרוויח עשרים זלאטות

נוספות, היה צורך לטרוח בחנות כמה שעות נוספות, והנה אם לא הייתי קונה את אותו ספר - סיים החפץ חיים - הייתי יכול בשעות אלה לשבת וללמוד. על מה חושבים הצדיקים ועל מה חושבים אנחנו.....

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו,

הוא ימליץ טוב עלינו, אמן ואמן

תוך מספר דקות, ואחסוך לך את המאמץ של הליכה רגלית.

ענה אותו אחד ואמר לו: אין לי חפץ בעיר הסמוכה אלא דווקא במאמץ להגיע אליה, על פי ציווי הרופא, בכדי לחזק את גופי.

והנמשל פשוט: שכלימוד התורה העיקר זה "הדרך", דהיינו העמל והיגיעה לקנות את התורה זהו העיקר.

אמנם וודאי שידיעת התורה גם כן מצווה, אך העיקר הוא "שתהיו עמלים בתורה".

בדרך רמז אפשר להעמיס כוונה זו בפסוק: אם בחוקתי "תלכו", וההליכה שהדרך מסמלים את האמצעי להגיע אל המטרה כאמור, והתורה אומרת שהעיקר הוא ה"תלכו".

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם" (כו, ג)

פעם הגיע חסיד אחד אל הרה"ק רבי צבי זיע"א, בנו של הבעש"ט הקדוש זיע"א, וביקש שילמד אותו כיצד להיות צדיק.

ענה לו רבי צבי: בעירנו פינסק ישנם שני עשירים מופלגים; האחד זכה לכך ללא כל מאמץ, שכן עושרו המופלג בא לו בירושה מאת אביו, ואילו השני עמל על עושרו עמל רב, על כל פרוטה ופרוטה יגע והתאמץ עד שהגיע והיה לאחד מעשירי העיר.

והנה, המשיך ואמר רבי צבי, אם יבוא מאן דהוא אל העשיר הראשון

ויבקש ממנו: למדני נא איך להתעשר, ודאי ישיב לו שאין לו מושג, שהרי לא פעל מאומה להשגת עושרו. דבר זה יש לשאול את העשיר השני אשר יגע ועמל על כך, וממנו יש ללמוד את הדרך לצבור עושר כזה.

כן אני, השיב רבי צבי ברוב ענוותנותו, אבי הבעש"ט המשיך לי נשמה גבוהה והוריש לי מסגולותיו הרוחניות, על כן אין לי מושג איך הופכים לצדיק; שאל נא את מי שעמל על כך והגיע לכך בכוח עמל ויגיעה.

למה עולים למירון? כדי לקבל את החבור הזה, להסכים לומר על ההבנה שלי ולהתחבר להבנה האינסופית של הבורא, בדרך שלמד אותנו רבי שמעון.

מאות שנים שהמסורת הזו נשמרת בדבקות ובמסירות נפש.

רבי שמעון מקבל את כלם ומעניק לכל אחד ואחד את ההבנה הזו: ההבנה האנושית היא שום דבר, ורק הבורא הרחום יודע מה הוא עושה.

אבל... בשנים האחרונות, משהו השתבש. הדרכים לציון הקדוש כבר אינן פתוחות כמו בעבר. פעם זו הקורונה, פעם האסון הנורא של קדושי מירון, פעם ממשלה צרת עין, פעם מלחמה, ופעם שניהם גם יחד.

אבל האמת היא שכמו בבית המקדש, גם כאן מדברים אתנו. פנראה שבמקום לחפש את התובנה האמתית שרבי שמעון מבקש להנחיל לנו, התחלנו לחפש שם את ה"אקשן" והחזקה, את הרוח האישית והרומני, את השלטון והכבוד, את מסלולי הרקודים ואת "הכנסות האורחים" השונות.

האם הסגירה של הציון בשנה הזו היא ענש? ממש לא. להפך, הקדוש ברוך הוא רוצה להחזיר אותנו לרעיון המקורי של ציון הרשב"י - להתחבר מתוך החסר.

דווקא השנה, כשאי אפשר לנשק את הציון, ואי אפשר להרגיש בידיים את הקדשה וההתעלות; דווקא השנה, כשהגוף כבר אינו שולט על העסק, והחבור לרבי שמעון אינו עובר דרך השכל וההבנה האנושית - דווקא השנה החבור לרבי שמעון יכול להיות גדול הרבה יותר.

הרחוק הזה הוא ההזדמנות שלנו להתחבר בחזרה למטרה של כל ההולקא.

(נקודות של אור - ספינקא)

א גוט שבת